

# Aušra

*Kristaus buvimo šauklis*



# Žurnalo „Aušra“

2026 m. gegužė

## Turinys

<b>PAGRINDINIS STRAIPSNIS .....</b>	<b>2</b>
ATSAKYMAS Į JOBO KLAUSIMĄ .....	2
<b>BIBLIJOS STUDIJOS.....</b>	<b>17</b>
JONOS NETINKAMAS GAILESTIS .....	17
ĮSPĖJIMAS DĖL TINGINYSTĖS .....	20
KRIKŠČIONIŠKAS DOSNUMAS .....	23
TINKAMAS SABATO LAIKYMASIS .....	26
SKATINKIME VIENI KITUS .....	29
<b>KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA.....</b>	<b>32</b>
IZRAELIO KELIONĖ PRIE RAUDONOSIOS JŪROS .....	32

*Sekite kartu savo Biblijoje!*

# Atsakymas į Jobo klausimą

*„Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“*

**Jobas 14:14**

Nėra kitos temos, kuri domintų visus labiau nei ši įdomi Jobo užduota klausimas. Įprastomis aplinkybėmis niekas nenori mirti, tačiau visi supranta, kad, kiek žinoma žmonijai, mirtis laukia kiekvieno žmogaus. Todėl visų širdyse ir daugelio lūpose skamba klausimas, ar yra gyvenimas po mirties.

Per amžius žmonės, sielvartaudami dėl artimųjų mirties ir būdami įsitikinę, kad galiausiai patys žlugs prieš didįjį priešą – mirtį, – sukūrė įvairiausių filosofijų, kad nuramintų savo baimes ir paneigtų tai, kas yra tragiškai tikra. Jie priėmė tikėjimą, kad mirtis nėra tokia, kokia atrodo; kad tai yra priemonė, kuria žmonės patenka į kitą, kilnesnę gyvenimo sferą arba, kai kuriais atvejais, į amžinų kančių būseną.

Kur yra mirusieji? Kas atsitinka, kai žmogus miršta? Ar mirusieji yra gyvesni už gyvuosius? Prieš tūkstančius metų teisusis Jobas paklausė žodžių, cituojamų mūsų pradžios eilutėje: „Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“ Čia Dievo pranašas kalbėjo milijardų vardu, kurie gedėjo dėl savo artimųjų netekties ir kurie patys, kaip ir visa žmonija, bijojo neišvengiamos mirties.

Jobas turėjo asmeninį ir gyvybiškai svarbų interesą gauti atsakymą į savo klausimą, nes jis ką tik paprašė Dievo leisti jam mirti (Job 14:13). Jobas nebuvo pavargęs gyventi, bet buvo išsekęs nuo

kančių iki tokio taško, kad ėmė abejoti, ar gyvenimas tokiomis sąlygomis yra vertas. Jokūbas rašė: „Jūs girdėjote apie Jobo kantrybę“ (Jokūbo 5:11). Jobui reikėjo kantrybės, nes Dievas leido, kad jį ištiktų sunkios nelaimės. Jo bandos, jo gyvuliai ir jo šeima buvo sunaikinti. Jis prarado sveikatą ir susirgo bjauria odos liga, kuri apėmė visą jo kūną. Galiausiai jo žmona nusisuko nuo jo ir pasakė: „Prakeik Dievą ir mirk“ (Jobas 2:9).

Tačiau Jobas neturėjo jokio ketinimo prakeikti Dievą. Jis pasitikėjo Dievu, nors ir nesuprato, kodėl jam buvo leista taip smarkiai kentėti. Suprantama, kad jis siekė išsilaisvinimo iš kančių, jei tai būtų Dievo valia, todėl jis meldėsi: „O, kad Tu paslėptum mane kapuose, kad Tu mane paslėptum, kol praeis Tavo rūstybė, kad Tu man paskirtum nustatytą laiką ir prisimintum mane!“ (Jobo 14:13).

Taip paprašęs Dievo leisti jam mirti, Jobas mąstė, kas atsitiktų, jei Dievas išklaustų jo maldą ir leistų jam mirti. Taigi jis paklausė, kaip sakoma mūsų pradžios tekste: „Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“ Jobas klausė remdamasis savo patirtimi ir jausmais. Tačiau, kaip Dievo pranašas, jo žodžiai yra dieviškai įkvėpti, todėl žinome, kad jis suformulavo klausimą apie gyvenimą po mirties taip, kad jis atitiktų Dievo Žodžio tiesą šiuo klausimu.

Svarbu pastebėti, kad Jobas neklausė: „Jei žmogus miršta, ar jis yra gyvesnis nei bet kada?“ Jis taip pat neklausė: „Jei žmogus miršta, ar tai reiškia, kad jis nuėjo į dangų ar į kančių vietą?“ Jobas žinojo, kad kai žmogus miršta, jis yra miręs, todėl jis paklausė: „Ar jis vėl gyvens?“ Taigi, mūsų dėmesys atkreipiamas į didžiąją pagrindinę Biblijos tiesą, kad gyvenimas po mirties priklauso nuo mirusiųjų

atgaivinimo. Yra viltis dėl gyvenimo po mirties ne todėl, kad mirties nėra, bet todėl, kad Dievas pažadėjo panaudoti savo galingą jėgą, kad mirusiuosius sugrąžintų į gyvenimą. Jobas tikėjo, kad jei jam būtų leista mirti, kad išvengtų tolesnių kančių, Dievas vėliau jį prikeltų. Jis sakė: „Visą savo paskirtą laiką aš lauksiu [mirties], kol ateis mano permaina [iš mirties į gyvenimą]. Tu pašauksi, ir aš tau atsakysiu: tu trokš savo rankų darbo.“ Jobas 14:14, 15

## **Prisikėlimo viltis**

Būtent šią prisikėlimo viltį turėjo Jobas, ir ji yra taip aiškiai ir su tokiu guodžiančiu užtikrinimu išdėstyta Naujajame Testamente. Apaštalas Paulius rašė: „Kadangi per žmogų atėjo mirtis, per žmogų atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas“ (1 Korintiečiams 15:21). Šiame tekste tobulas „žmogus“ Adomas pažeidė dieviškąjį įstatymą ir užtraukė sau bei savo palikuonims mirties bausmę. Tobulas „žmogus“ Jėzus mirtimi užėmė nusidėjėlio vietą ir taip sudarė galimybę Adomo palikuonims išsilaisvinti iš mirties per prisikėlimą. Būtent tai Paulius turėjo omenyje, kai rašė: „Nusidėjimo atlygis – mirtis, o Dievo dovana – amžinasis gyvenimas per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Romiečiams 6:23).

## **Kodėl kyla painiava?**

Daugelio painiavos dėl gyvenimo po mirties šaknys glūdi Edeno sode. Dievas tarė Adomui: „Nevalgi iš gėrio ir blogio pažinimo medžio, nes, kai iš jo valgysi, tikrai mirsi.“ (Pradžios 2:17). Vėliau Šėtonas, kalbėdamas per gyvatę, paklausė levos apie tai, sakydamas: „Ar Dievas tikrai pasakė, kad jūs neturite valgyti iš jokio sodo medžio?“ leva patvirtino

tai, ką Dievas buvo pasakęs, įskaitant jo teiginį, kad už nepaklusnumą bus baudžiama mirtimi. Pradžios 3:1-3

Tada Šėtonas, atsakydamas levai, tarė: „Jūs tikrai nemirsite“ (Pradžios 3:4). Tai buvo akivaizdus Kūrėjo žodžių paneigimas. Iš esmės Šėtonas apkaltino Dievą melu, kai Jis pasakė, kad už nepaklusnumą bus baudžiama mirtimi. Gali būti, kad Šėtonas tikėjo, jog kažkokiu būdu galės sutrukdyti dieviškąjį tikslą – skirti žmogui mirties bausmę. Jei taip, jis netrukus suprato, kad pastangos tai padaryti buvo bergždžios, nes žmonija pradėjo mirti.

Tačiau Šėtonas nepripažino, kad klydo. Vietoj to jis per žmogiškus tarpininkus ėmė skleisti melą, kad mirtis nėra tokia, kokia atrodo, kad mirties nėra. Jei jam pavyktų įtikinti žmones tuo tikėti, jis įrodytų, kad sakė tiesą, kai levai tarė: „Jūs tikrai nemirsite“; jums tik atrodys, kad mirštate, o kai atrodys, kad mirštate, būsite gyvesni nei bet kada.

Jėzus apie Šėtoną pasakė: „Jis yra melagis ir melo tėvas“ (Jono 8:44). Kitaip tariant, Šėtonas sukūrė pirmąjį melą, ir tai buvo labiausiai niokojantis ir toliausiai pasiekęs melas, koks kada nors buvo pasakytas. Šis melas, kilęs iš Edeno sodo, iškreipė Tiesą apie mirtį visų tautų ir religijų žmonių protuose; tuo tarpu Tiesą, kaip ją išreiškė Dievas teiginyje: „Jūs tikrai mirsite“, tikėjo palyginti nedaugelis.

## **„Atskiros esybės“ melas**

Visiems buvo akivaizdu, kad žmogaus kūnas miršta ir grįžta į elementus. Šėtonas žinojo, kad nėra jokio būdo, kaip jis galėtų apgauti žmones šiuo klausimu. Todėl jis pradėjo skleisti mintį, kad žmogaus organizme yra kažkas, kas yra atskira nuo kūno,

esybė, kuri išsilaisvina iš kūno, kai jis miršta, ir toliau gyvena. Tarp save krikščionimis vadinančių žmonių šis neapibrėžtinai kažkas vadinamas „nemirtinga siela“.

Senovės egiptiečiai laikėsi šio požiūrio. Vėliau jį perėmė graikų ir romėnų filosofai. Po to, kai apaštalai užmigo mirtimi, pagoniški filosofai šią teoriją įvedė į krikščionišką bažnyčią. Nors apibūdinama įvairiais būdais, ši teorija, kad žmogaus viduje yra kažkas, kas negali mirti, taigi mirties nėra, buvo bendras tikėjimas daugumos religingų žmonių, tiek krikščionių, tiek nekrikščionių.

Biblija rodo, kad ši mintis buvo paplitusi tarp daugelio net karaliaus Saliamono laikais, ir matome, kaip jis kovoja su šia klaida Tiesa. Jis rašė: „Kas ištinka žmonių sūnus, tas ištinka ir gyvulius; jiems ištinka tas pats dalykas: kaip vienas miršta, taip miršta ir kitas; taip, jie visi turi tą patį kvėpavimą; todėl žmogus neturi pranašumo prieš gyvulį: nes viskas yra tuštybė. Visi eina į vieną vietą; visi yra iš dulkių, ir visi vėl virsta dulkėmis. Kas žino [kas gali įrodyti], kad žmogaus dvasia kyla į viršų, o gyvulio dvasia nusileidžia žemyn į žemę?“ Ekleziasto 3:19-21

Kaip aiškiai Saliamonas išdėsto Dievo Tiesą, patvirtindamas, kad mirtyje žmogus ir gyvulys yra vienodi, kad jie visi turi vieną kvėpavimą, arba „*dvasią*“, kaip tas pats hebrajų žodis yra išverstas Ekleziasto 3:21. Taip išdėstęs Tiesą, jis klausia: „Kas žino [gali įrodyti kitaip]?“ Jis akivaizdžiai žinojo, kad aplinkinės pagoniškos tautos laikėsi Šėtono melo, kad mirties nėra, kad nors kūnas miršta, yra „*dvasia*“, kuri pakyla „aukštyn“ ir toliau gyvena. Tačiau, kaip rodo Saliamonas, tai nėra tiesa. Jis sako, kad mirties akimirka žmogus ir gyvuliai yra vienodi. Žmogaus

pranašumas yra tai, kad Dievas pažadėjo mirusius žmones prikelti prisikėlime, bet nepažadėjo to padaryti žemesniems gyvūnams.

## **„Nemirtinga siela“ nėra biblinis terminas**

Išraiška „nemirtinga siela“ niekur Biblijoje nepasitaiko, taip pat Šventajame Rašte netgi toli gražu nemokoma, kad žmogaus kūne gyvena atskiras subjektas, kuris, mirus kūnui, pabėga gyventi kitur. Pirmą kartą žodis „siela“ Biblijoje vartojamas Pradžios knygos 2 skyriuje, 7 eilutėje. Šioje eilutėje mums sakoma, kad Dievas sukūrė žmogų iš „žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvėpavimą; ir žmogus tapo gyva siela“.

Atkreipkite dėmesį, kad eilutėje sakoma, jog žmogus „tapo“ gyva siela, o ne kad jis „turi“ sielą. „Gyva siela“ yra tiesiog gyvasis būvis arba gyvasis padaras, kuris, kaip atskleidžia šis tekstas, atsiranda iš gyvybės kvėpavimo ir organizmo, arba kūno, sąjungos. Kūnas nėra siela. Gyvybės kvėpavimas nėra siela. Tik tada, kai dieviškosios galios dėka kvėpavimas suteikia gyvybę kūnui, šių dviejų dalykų derinys sukuria „gyvą sielą“.

Saliamonas sakė, kad žmogus ir gyvuliai turi vieną kvėpavimą, ir jis buvo teisus. Apie žmones ir žemesnius gyvūnus, sunaikintus potvyniu, skaitome: „Mirė visa gyvybė, judėjusi žemėje: paukščiai, galvijai, žvėrys ir visi ropliai, ropinėjantys žemėje, ir visi žmonės; visi, kurių šnervėse buvo gyvybės kvėpavimas, visi, kas buvo sausumoje, mirė.“ Pradžios 7:21, 22

Kadangi gyvūnai gyvena naudodamiesi tuo pačiu „gyvybės kvėpavimu“, kuris leidžia gyventi žmogui, gyvūnai taip pat yra „gyvosios sielos“. Ši svarbi tiesa

yra paslėpta nuo paviršutiniško Biblijos skaitytojo dėl vertimo nenuoseklumo. Pavyzdžiui, Pradžios knygos 1:24 rašoma: „Dievas tarė: ‚Tegul žemė išaugina gyvasias būtybes pagal jų rūšis: galvijus, roplius ir žvėris pagal jų rūšis‘; ir taip buvo.“ Šiame tekste frazė „gyvasis padaras“ yra tiksliai tų pačių hebrajų kalbos žodžių vertimas, kurie Pradžios knygos 2:7 verčiami kaip „gyva siela“, kur kalbama apie Adomą – žodžiai „padaras“ ir „siela“ abu yra hebrajų kalbos žodžio „nephesh“ vertimai. Kadangi vertėjai stengėsi nustatyti skirtumą tarp žmogaus ir gyvūnų, kurio Šventajame Rašte nėra, jie vartojo žodį „gyvūnas“, kai buvo kalbama apie žemesnius gyvūnus, ir „siela“, kai tekstas kalbėjo apie žmogų. Nėra nuostabu, kad Saliamonas rašė: „Kaip miršta vienas, taip miršta ir kitas.“

Teisingą mintį aiškiai išdėstė Saliamonas, kuris, aprašydamas, kas atsitinka, kai žmogus miršta, rašė: „Tada dulkės sugrįš į žemę, kaip buvo, o dvasia sugrįš pas Dievą, kuris ją davė.“ (Ekleziasto 12:7). Paprasta tiesa, išdėstyta šiame tekste, daugelio žmonių protuose yra supainiota dėl „ “ žodžio „*dvasia*“ nesupratimo. Jis verčia hebrajų žodį „*ruach*“, kuris tiesiog reiškia „kvėpavimą“ arba, kaip šiuo atveju, nematomą gyvybės jėgą.

Šis tekstas netgi toli gražu neteigia, kad žmogui mirus iš jo kūno išsiskiria sąmoninga esybė, kuri pakyla pas Dievą į dangų. Žodis „*grįžti*“, vartojamas pirmiau pateiktame tekste, paneigia tokios interpretacijos galimybę. Kūnas grįžta į dulkes, nes jis ir atsirado iš dulkių. Jei „*dvasia*“ būtų atskiras subjektas, kuris grįžta pas Dievą, tai reikštų, kad ji anksčiau gyveno su Dievu ir jai buvo leista laikinai

ateiti į žemę, kad apsigyventų žmogaus kūne. Kokia nepagrįsta būtų tokia išvada!

Tačiau kiek Saliamono pateiktas mirties apibrėžimas atitinka Biblijoje išdėstytus faktus apie žmogaus gyvąją sielą ar esybę? Kai kūnas ir kvėpavimas sugrįžta į savo pirminius šaltinius, gyvoji siela, arba esybė, nebeegzistuoja. Ji mirė, o mirtis yra baismė už nuodėmę. Ezechielio 18:4 paprastais žodžiais skelbia: „Siela, kuri nusideda, mirs.“

## **Mirtis vadinama „miego“**

Kadangi Dievas pažadėjo prikelti mirusius žmones, Biblijoje mirusieji vadinami miegančiais. Šią svarbią Biblijos tiesą pabrėžia Jėzus, kalbėdamas apie Lozorius, Mortos ir Marijos brolio, mirtį. Jis savo mokiniams pasakė: „Mūsų draugas Lozorius miega.“ Mokiniai manė, kad Jėzus kalba apie natūralų miegą, todėl jis jiems aiškiai pasakė: „Lazariumi mirė.“ Jono 11:11–14

Čia Jėzus išdėstė vieną iš pagrindinių Dievo Žodžio mokymų. Lozorius buvo miręs, tačiau jis taip pat „miegojo“. Kai Dievas pasakė Adomui, kad nepaklusnumas baigsis mirtimi: „Tu tikrai mirsi“, jis turėjo omenyje gyvybės išnykimą. Šis gyvybės išnykimas būtų buvęs amžinas, jei ne tai, kad Dievas vis dar mylėjo savo žmogiškus kūrinius ir suteikė jiems išgelbėjimą, paaukodamas savo mylimą Sūnų, kad jis taptų žmonijos Atpirkėju ir Gelbėtoju nuo mirties. Jono 3:16, 17; 1 Timotiejaus 2:3–6

Jėzus atidavė savo „kūną“, savo žmogiškumą, kaip „išpirką [graikų kalba: atitinkamą kainą] už visus“, „už pasaulio gyvybę“ (Jono 6:51). Tobulo žmogaus Adomo nepaklusnumas atnešė nuodėmę ir mirtį visiems jo palikuonims. Dievo teisingumas reikalavo

„gyvybės už gyvybę“ – tobulos žmogaus Jėzaus mirties – kad būtų kompensuotas nepaklusnumas ir mirties bausmė, paskirta Adomui. Jėzaus mirtis suteikė „išpirką“ arba atitinkamą kainą už Adomą. Todėl būtent Jėzus „Dievo malone turėjo paragauti mirties už kiekvieną žmogų“ (Išėjimo 21:23; Romiečiams 5:12-19; Hebrajams 2:9). Taigi buvo numatyta, kaip sumokėti bausmę, mirties nuosprendį, kuris buvo paskelbtas Adomui ir jo palikuonims. Nors visi ir toliau miršta, dėl išpirkimo, suteikto per Kristų Jėzų, turi įvykti mirusiųjų prisikėlimas. Todėl Biblija naudoja terminą „miegas“, apibūdindama jų laikinas gyvybės nebuvimas.

Miegantieji nesuvokia išorinio pasaulio, taip pat ir mirusieji. Jie nieko nemato, nieko negirdi, nieko nežino. Biblijoje rašoma: „Gyvieji žino, kad mirs, o mirusieji nieko nežino.“ (Ekleziasto 9:5). Miegantieji gali būti pažadinti; taigi tie, kurie „miega“ mirtyje, gali būti ir bus pažadinti. Kaip Jėzus pasakė apie Lozorijų: „Aš einu, kad jį pažadinčiau iš miego“ (Jono 11:11). Visi, kurie miega mirties miego, dieviškosios jėgos dėka bus pažadinti naujos žemės dienos rytą. Štai kodėl skaitome: „Verksmas gali trukti visą naktį, bet džiaugsmas ateina ryte“ (Psalmių 30:5).

## **Marta paguosta**

Jėzus ir maža šeima Betanėje – Marija, Marta ir Lozorius – buvo ypatingi draugai. Kai Lozorius susirgo, Jėzus ir jo mokiniai buvo gana toli nuo Betanės. Seserys pranešė Jėzui apie Lozoriaus ligą, bet jis nedelsdamas pas juos nenuvyko. Jis laukė dvi dienas. Tada Jėzus paskelbė, kad Lozorius mirė ir miega, ir kad jis ketina „pažadinti jį iš miego“. Jono 11:1-15

Marta išėjo pasitikti Jėzaus, kai jis artėjo prie jų namų. Švelniai jį barėdama, ji tarė: „Viešpatie, jeigu būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs“ (Jono 11:21). Marta buvo sielvartoje, ir tai buvo puiki proga Jėzui ją paguosti, ką jis ir padarė. Kokius raminančius ir paguodžiančius žodžius Mokytojas tarė Martai, kai jai to labiausiai reikėjo? Ar Jėzus jai pasakė, kaip dažnai sakoma panašiomis aplinkybėmis: „Marta, tavo brolis iš tikrųjų nemirė, jis tik nusimetė savo išorinį apvalkalą, savo kūną“? Ar jis pasakė, kad tikrasis Lozorius buvo gyvesnis nei bet kada? Ar Jėzus pasakė Martai, kad, greičiausiai, Lozorius „siela“ sklandė netoliese? Ar jis pasakė: „Marta, mirties nėra“?

Jėzus nepasakė nė vieno iš šių dalykų. Anksčiau jis savo mokiniams buvo pasakęs: „Lazariumas mirė“, ir dabar jis nebūtų prieštaravęs šiai tiesai, pasakydamas Martai, kad jos brolis yra gyvesnis nei bet kada. Tai, ką jis pasakė, norėdamas paguosti Martą, atitiko visą Dievo Žodžio liudijimą. Žinodamas, kad Lazariumas iš tikrųjų mirė, jis pasakė Martai: „Tavo brolis vėl gyvens.“ Jono 11:23

Marta nebuvo tikra, ką šie žodžiai reiškia. Ji žinojo, kad Jėzus buvo pažadinęs kitus iš mirties miego, ir ji buvo pasakiusi Jėzui: „Ką tik paprašysi Dievo, Dievas tau duos“, bet ji nebuvo tikra, kad Jėzus tuo metu paprašys Dievo pažadinti jos brolių iš mirties miego. Ji atsakė: „Aš žinau, kad jis vėl gyvens prisikėlime paskutinę dieną.“ Jono 11:22, 24

Marta aiškiai žinojo, kad įvyks visuotinis visų mirusiųjų prisikėlimas ir kad tada Lozorius bus pažadintas iš mirties miego. Ji buvo susipažinusi su Senajame Testamente užrašytais pažadais ir su pagarba bei tikėjimu klausėsi Jėzaus mokymų, todėl

žinojo, kad visai žmonijai yra šlovinga prisikėlimo viltis. Marta taip pat suprato, kad visuotinis prisikėlimas įvyks „paskutinę dieną“. Paskutinė diena nėra „pasaulio pabaiga“, kaip daugelis manė. Žodis „diena“ šiuo atveju reiškia laikotarpį, laiką Dievo didžiajame plane dėl žmonijos išpirkimo ir išgelbėjimo nuo nuodėmės ir mirties.

Dievo išgelbėjimo plane yra įvairūs laikotarpiai, arba amžiai, tiek prieš, tiek po Kristaus pirmojo atėjimo. Tai buvo parengiamieji amžiai, per kuriuos Dievas atrinko ir parengė tuos, kurie bendradarbiaus su Jėzumi dieviškojo plano paskutiniajame etape – Dievo teisiejo karalystės amžiuje, valdant Kristui. (Jeremijas 23:5; Matas 6:10). Tada Dievo planas pasieks savo užbaigtumą, kai bus pažadinti mirusieji ir visi, kurie tuo metu tikės ir paklus Kristaus karalystės įstatymams, bus atkurti iki tobulumo.

Marta žinojo apie šį paskutinį amžių, arba paskutinę dieną, Dievo plane, ir kad jos brolis bei visi mirusieji bus pažadinti iš mirties miego. Tačiau Marta nežinojo, ar būtent tai Jėzus turėjo omenyje, sakydamas: „Tavo brolis vėl gyvens“, o Jėzus jai tiesiogiai nepaaiškino, kokie buvo jo artimiausi ketinimai. Vietoj to jis atsakė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas: kas tiki manimi, nors ir mirtų, vis tiek gyvens; ir kas gyvena ir tiki manimi, niekada nemirs“ (Jono 11:25, 26). Pateikdamas save kaip „prisikėlimą ir gyvenimą“, Jėzus parodė, kad jis yra tas, kuris paskutinę dieną pažadins visus mirusiuosius. Tada, karalystės laikotarpiu, jis suteiks amžinąjį gyvenimą visiems, kurie paklus Dievo principams ir kurie tuo metu bus iš visos širdies juo tikėję.

Padrąsinęs Mortą, kad žmonija atgims prisikėlime, Jėzus paklausė jos: „Ar tu tiki tuo?“ Morta atsakė: „Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad Tu esi Kristus, Dievo Sūnus.“ (Jono 11:26, 27). Morta teisingai suprato, kad Kristus, arba pažadėtasis Mesijas, bus pasiųstas į pasaulį išgelbėti žmoniją nuo mirties, ir kad tai bus įvykdyta pažadinant visus tuos, kurie miega mirties miego. Ji tikėjo, kad Jėzuje yra „prisikėlimas ir gyvenimas“.

## **Lazaro pažadinimas**

Marta, išpažinusi tikėjimą Jėzumi kaip Mesiju ir jo gebėjimu prikelti mirusiuosius, grįžo namo ir paprašė Marijos eiti su ja pasitikti Jėzų, o ši sutiko. Jėzaus širdį sujaudino šis skausmo ir didelės netekties vaizdas, ir jis, kartu su kitais, taip pat verkė. Tada jis paprašė, kad jam būtų parodyta kapavietė, kurioje buvo palaidotas Lozorius. Jono 11:28–35

Stovėdamas prie kapo, Jėzus paprašė, kad būtų nuristas akmuo, uždengiantis įėjimą. Tada Morta ėmė protestuoti. Anksčiau ji buvo išpažinusi tikėjimą, kad Jėzus gali prikelti jos brolių, bet dabar ji suabejojo ir tarė Jėzui: „Viešpatie, jis jau smirda, nes miręs jau keturias dienas.“ (Jono 11:39). Jėzui tai neturėjo reikšmės. Jis ketino Lazario pavyzdžiu parodyti, kas galiausiai bus pasiekta dieviškosios galios dėka visiems mirusiems, o ten, kur veikia dieviškoji galia, nesvarbu, ar žmogus miręs keturias dienas, ar tūkstančius metų; gyvybė gali būti atgaivinta. Tas, kuris kaip Dievo įrankis iš pradžių sukūrė gyvybę, yra visiškai pajėgus ją atgaivinti.

Stovėdamas prie atidaryto kapo ir po atitinkamos maldos, Jėzus garsiu balsu sušuko: „Lazare, išei!“ (Jono 11:43). Įdomu atkreipti dėmesį į tai, ko

pasakojimas nemini. Jame neminima, kad Lozorius būtų nuėjęs į dangų ir sugrįžęs. Lozorius nebuvo nuėjęs į dangų. Jame neminima, kad jis būtų nuėjęs į amžinų kankinimų bedugnę ir buvo išlaisvintas iš tų kančių. Amžinų kankinimų bedugnės nėra.

Pasakojime teigiama, kad kai Jėzus sušuko: „Lazare, išeik... tas, kuris buvo miręs, išėjo.“ Lazaras, „tas, kuris buvo miręs“, buvo pažadintas iš mirties miego. Išlaisvintas iš savo kapo drabužių, Lazaras susimaišė ir susivienijo su savo šeima bei draugais, kaip ir anksčiau. Sugražintas į gyvenimą, jis nebuvo nei vaiduoklis, nei dvasia. Jis buvo tas pats Lozorius, koks buvo anksčiau. Jis džiaugėsi, kad vėl gyvas, o jo šeima džiaugėsi, kad jis sugrįžo pas juos.

### **„Nenustebkite“**

Anksčiau, kalbėdamas apie mirusiųjų prisikėlimą, Jėzus sakė: „Nenustebkite dėl to, nes ateis valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs jo balsą ir išeis: tie, kurie darė gera, – į gyvenimo prisikėlimą, o tie, kurie darė pikta, – į teismo prisikėlimą.“ (Jono 5:28, 29). Čia mums užtikrinama, kad kaip Lozorius buvo pašauktas iš kapo, taip ir visi mirusieji bus pašaukti visuotinio prisikėlimo metu.

Atkreipiame dėmesį, kad Jėzus čia taip pat kalba apie dvi bendras prisikėlimo grupes – tuos, kurie darė gera, ir tuos, kurie darė bloga arba nesugebėjo daryti gera. Tie, kurie darė gera, 24 eilutėje vadinami dabartinio amžiaus „tikinčiaisiais“. Jie nebus teisiami ateityje, nes jie sėkmingai išlaiko savo išbandymą dabartiniame gyvenime. Padarę „gerą“ tikėdami ir ištikimai sekdami Jėzaus pėdomis, jie pasirodė esą verti būti pažadinti iš mirties į „gyvenimo“ prisikėlimą

( ). Tie, kurie taip nepasitvirtino esą verti, bus pažadinti iš mirties ir pateks į teismą, nes jų pažadinimas įvyks per pasaulio tūkstantmetį teismo dieną. Apd 17:31; 2 Pt 3:8; Apr 20:6

Graikų kalbos žodis, išverstas kaip „*teismas*“ Jono 5:29, yra „*krisis*“. Visi, kurie dabar neįrodė esą verti gyvenimo, susidurs su krize, kai bus pažadinti iš mirties miego. Žinoma, tada jie bus visiškai apšviesti dėl susijusių klausimų. Jiems bus suteikta galimybė, remiantis visišku supratimu, priimti per Kristų jiems suteiktą gyvenimą ir paklusti jo teisaus karalystės įstatymams, kuri tuomet valdys visos žmonijos reikalus. Jei jie priims ir paklus, jie bus atkurti iki žmogiškojo gyvenimo tobulumo ir gyvens amžinai. Tai bus jų visiškai prisikėlimas. Jei jie nepriims ir nepaklus, jie bus sugražinti į mirtį. Apie tą laiką Petras sakė, kad tie, kurie nepaklūsta, „bus visiškai išnaikinti“ iš žmonių tarpo. Apaštalų darbai 3:23

Šio amžiaus tikintieji, kurie pasirodė esą verti gyventi ir karaliauti su Kristumi, prisikels „šlovės, garbės ir nemirtingumo“ vardan. (Romiečiams 2:7). Taigi nemirtingumas yra ne žmogui būdinga savybė, bet šlovinga atlygis, siūlomas tiems, kurie yra pasiruošę kentėti ir mirti su Jėzumi, kad galėtų gyventi su juo. Kaip bendri Jėzaus paveldėtojai jo karalystėje, jie taip pat bus jo bendri teisėjai per tą teismo laikotarpį. 1 Korintiečiams 6:2; Apreiškimo 3:21; 5:10

Koks laimingas bus Dievo plano užbaigimas! Nuodėmės ir mirties viešpatavimas, kurį sukėlė Adomo nusižengimas Edeno sode, neturi trukti amžinai. Visi, kurie mirė per šį ilgą verksmo laikotarpį, bus pažadinti ir gaus individualią galimybę paklusti Dievo įstatymams ir gyventi amžinai žemėje.

Tai šlovinga viltis žmonijai, ir Dievo pranašas Dovydas ją išdėsto simboliškai ir gražiai. Cituojame: „Skelbkite tautoms: Viešpats karaliauja. Pasaulis tvirtai įtvirtintas; jo nepajudins; jis teisingai teis tautas. Tegul džiaugiasi dangūs, tegul džiūgauja žemė; tegul šurmuliuoja jūra ir visa, kas joje yra. Tegul džiaugiasi laukai ir viskas, kas juose yra; tegul džiaugsmingai gieda visi miško medžiai. ... Jis ateina teisti žemę. Jis teis pasaulį teisumu ir tautas savo ištikimybe“ (Psalmių 96:10–13). Iš tiesų, yra gyvenimas po mirties, nes dieviškosios galios dėka mirusieji bus prikelti gyvybei. Tai yra didi viltis, kuri mums siūloma Dievo Žodyje.

# Jonos netinkamas gailestis

***Pagrindiniai eilutės: „Tada Viešpats tarė: „Tu rūpiniesi šiuo augalu, nors jo neauginai ir neprižiūrėjai. Jis išaugo per naktį ir per naktį nudžiūvo. Argi aš neturėčiau rūpintis didžiuoju Ninivės miestu?  
Jonos 4:10,11***

***Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:  
Jonos 3:1-5; 4:1-11***

Ninevė buvo Asirijos imperijos, vienos iš Izraelio priešų, sostinė (2 Karalių 19:36). Dievas nurodė pranašui Jonui paskelbti Ninevės gyventojams, kad dėl jų nedorybių Jis juos sunaikins per keturiasdešimt dienų. Išgirdęs Jonos pareiškimą, karalius išleido dekretą, kad „nei žmogus, nei gyvulys“ neturėtų „valgyti ir gerti vandens“ ir kad jie visi turėtų „garsiai šaukti Dievui“. Tada „jie atsisakė savo pikto kelių, ir Dievas pasigailėjo jų ir nesukėlė jiems to sunaikinimo, kuriuo buvo pagrasinęs“. Jona 1:2; 3:1-10

Tačiau tai „Joną labai nuliūdino, ir jis labai supyko“. Jonas tarė Dievui: „Aš žinojau, kad Tu esi gailestingas Dievas, maloningas, lėtas pykti ir labai geras, Dievas, kuris atsisako siųsti nelaimę. Dabar, Viešpatie, atimk man gyvybę, nes man geriau mirti nei gyventi.“ Tada Viešpats atsakė: „Ar teisinga tau pykti?“ Jono 4:1-4

Galbūt Jona turėjo galvoje žiaurumą, su kuriuo asirai elgėsi su jo tauta keletą kartų. Jis galėjo nekantriai laukti, kol bus įvykdytas nuosprendis ir ši tauta išnaikinta (Izaijo 36 skyrius). Labai nusivylęs pranašas paliko miestą. Jis atsisėdo ant netoliese esančio kalno šlaito, po savo paties pasidarytos pavėsinės, kad „pamatytų, kas nutiks miestui“ (Jonos 4:5).

Tada „Dievas paruošė moliūgą, kad jis suteiktų šešėlių“ Jonui, ir pranašas „labai džiaugėsi“. Tačiau kitą rytą kirminas, kurį taip pat paruošė Dievas, sunaikino moliūgą. Kai pakilo saulė, ji „kaitino Jonos galvą, kad jis... norėjo mirti“. Jona 4:6–8

Dievas tarė Jonui: „Ar tau nepatinka daryti gera dėl to aguro?“ „Tu pasigailėjai aguro, dėl kurio tu nesistengiai, nei jį maitinai, kuris buvo nakties sūnus, ir nakties sūnus pražuvo, o aš argi neturiu pasigailėti Ninevės?“ (Jonos 4:9-11). Išraiška „vienos nakties vaisius“ buvo vartojama, kai buvo kalbama apie kažką, turintį „laikiną“ pobūdį. Viešpats atkreipė dėmesį į didelį kontrastą tarp Jonos rūpesčio ir gailėsčio augalui, palyginti su Ninevės žmonėmis.

Jonos troškimas keršyti asiriams už praeityje padarytus nusikaltimus užgožė jo akis ir neleido pamatyti, kad jie dabar atgailavo prieš Dievą. Dievas matė Ninevės gyventojų darbus, kad „jie atsisakė savo pikty kelių“, pakeitė savo gyvenimą ir elgesį. Būtent tai privertė Viešpatį pasigailėti.

Jėzus patvirtino šio pasakojimo Jonos knygoje teisingumą ir tai, kad Ninevės gyventojai iš tiesų atgailavo. (Luko 11:29-32). Šio ištraukos 31 ir 32 eilutės įrodo, kad visi mirusieji, įskaitant niniviečius, bus prikeliama būsimoje karalystėje žemėje. Tuo

metu tiems, kurie kritikavo ir persekiojo Jėzų jo pirmojo atėjimo metu, bus skirta griežtesnė bausmė nei tiems, kurie niekada nematė ir negirdėjo Jėzaus pamokslų bei stebuklų. Pamoka mums: mes esame atsakingi už gautas žinias. Luko 12:48

## **Įspėjimas dėl tinginystės**

***Pagrindinė eilutė: „Aš jums viską parodžiau, kaip, taip dirbdami, turite remti silpnuosius ir prisiminti Viešpaties Jėzaus žodžius, kaip jis sakė: „Laimingesnis yra tas, kuris duoda, negu tas, kuris gauna.“***

***Apaštalų darbai 20:35***

***Įšrinkti Šventojo Rašto fragmentai:  
Apaštalų darbai 20:33-35; 2 Tesalonikiečiams  
3:6-12***

Apaštalas Paulius, baigdamas savo trečiąją misionierišką kelionę, atvyko į Miletą, uostamiestį. Laukdamas laivo išplaukimo, jis nusiuntė žinią vyresniesiems iš netoliese esančio Efezo miesto, klausdamas, ar jie galėtų atvykti ir susitikti su juo. Tai buvo paskutinis kartas, kai Paulius juos matė.

Atvykus vyresniesiems, Paulius papasakojo apie „gyvenimą, kurį visą laiką vedžiau tarp jūsų, tarnaujau Viešpačiui visiškai nuolankiai, su ašaromis ir išbandymų apsuptyje“. Jis pareiškė: „Aš niekada nesibaimindavau... mokyti jus viešai ir jūsų namuose bei raginti tiek žydus, tiek graikus, kad būtina atsiversti į Dievą ir tikėti mūsų Viešpačiu Jėzumi.“ Apaštalų darbai 20:18-21

Paulius ragino vyresniusius: „Saugokite save ir visą kaimenę“ ir „būkite Dievo Bažnyčios ganytojai“. (Apaštalų darbai 20:28). Čia Paulius nurodo, kad vyresnieji turėjo dvigubą atsakomybę – tiek už save, tiek už brolius, kurių ganytojais Viešpats juos

paskyrė. „Rūpinkitės“, tai yra, būkite atsargūs ir tikrinkite ne tik tai, ką darote, bet ir savo motyvus.

Tada Paulius jiems priminė: „Aš niekieno sidabro, aukso ar drabužių nepasigedžiau. Jūs patys žinote, kad šios mano rankos aprūpino mane ir su manimi esančius žmones“ (Apaštalų darbai 20:33, 34). Paulius buvo „palapinių siuvėjas“ pagal profesiją ir liudijo, kad dirbo „dieną ir naktį, kad nebūtume našta nė vienam iš jūsų“, kad aprūpintų save gyvenimo reikmėmis, tuo pačiu skelbdamas ir mokydamas Evangeliją kitiems. Apd 18:3, 1 Tes 2:9; 2 Tes 3:8; 1 Kor 4:12

Cituodamas mūsų pagrindinę eilutę iš kito vertimo, Paulius padarė išvadą: „Visais dalykais aš jums parodžiau pavyzdį, rodydamas, kad, dirbdami kaip aš, turėtumėte padėti silpniesiems ir prisiminti Viešpaties Jėzaus žodžius, kaip Jis pats sakė: „Laimingesnis yra tas, kuris duoda, negu tas, kuris gauna.“ Kiekvienam iš mūsų yra gausu progų būti dosniems kitiems, net jei neturime pinigų, kuriuos galėtume duoti. Užuojautos, padrąsinimo žodžiai ar tiesiog malonus žvilgsnis kartais nusivylusiam žmogui yra vertingesni nei sauja aukso.

Būti „davėju“ reiškia daugiau galvoti apie kitus ir jų poreikius, o ne apie save. Būti „tinginiu“ yra priešinga davėjui ir yra savanaudiškumo forma, kuri gali vesti į dvasinį silpnumą. (1 Timotiejui 5:13). Paulius drąsiai pasisakė prieš brolius, kurie praktikuoja tinginystę, teigdamas: „Jei kas nenori dirbti, tas ir nevalgyk“, ir įspėdamas, „kad jie ramiai dirbtų ir valgytų savo duoną“. 2 Tesalonikiečiams 3:7–12

Svarbus laimingo krikščioniško gyvenimo elementas yra išugdyti meną „iš širdies“ duoti kitiems. „Nes

Dievas myli džiaugsmingą davėją.“ (Išėjimo 25:2; 2 Korintiečiams 9:7). Taip elgdamiesi, mes tampame panašesni į Dievą, nes Dievas yra didžiausias davėjas. „Jis atidavė savo viengimį Sūnų, kad kas Juo tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą... kad per Jį pasaulis būtų išgelbėtas.“ Jokūbo 1:17; Jono 3:16,17

## Krikščioniškas dosnumas

***Pagrindinė eilutė: „Kai pjausi lauke ir pamirši pėdą, negrįžk jos paimti. Palik ją svetimšaliui, našlaičiui ar našlei, kad Viešpats, tavo Dievas, palaimintų viską, ką darai.“  
Pakartoto Įstatymo 24:19***

***Įšrinkti Šventojo Rašto fragmentai:  
Pakartoto Įstatymo 24:14-22***

„Pakartoto Įstatymo“ knygoje užrašytas paskutinis Mozės žodis izraelitams, pasakytas netrukus prieš jo mirtį. Šio žodžio tikslas buvo paraginti juos prisiminti ir laikytis nurodymų, kuriuos Dievas savo tautai buvo davęs praeityje. Vienas iš šių nurodymų užrašytas mūsų pagrindinėje eilutėje. Šio reikalavimo paaiškinimas pateikiamas ankstesnėje eilutėje. „Atminkite ir laikykitės šio įsakymo, nes jūs buvote vergai Egipte, ir Viešpats, jūsų Dievas, išgelbėjo jus iš ten. Todėl aš jums įsakau tai daryti.“ Pakartoto Įstatymo 24:18

Izraelitai neturėjo ignoruoti tų, kurie buvo bejėgiai ir skurstantys. Priešingai, jie turėjo sąmoningai leisti jiems rinkti, savo reikmėms, tai, kas buvo palikta laukuose. Šio nurodymo priežastis buvo ta, kad jie patys taip pat buvo bejėgiai ir skurstantys, kai buvo vergai Egipte. Pamoka yra rūpestis kitais. Tai yra Dievo panašumo aspektas, nes pats Dievas taikė šį principą, nes savo plane jis atsižvelgė į vargšus ir bejėgius žmones.

Kai tobulas žmogus Adomas savanoriškai nepakluso Dievo nurodymui Edeno sode, jam buvo

paskirta bausmė – mirtis, kurią vėliau paveldėjo kiekviena vėlesnė žmonių karta (Pradžios 2:16, 17). Kadangi visi žmonės gimė nuodėmingi ir netobuli, niekas negalėjo „jokiu būdu išpirkti savo brolio, nei duoti Dievui už jį išpirkos“ (Psalmių 49:7; 51:5).

Tik be nuodėmės, tobulas žmogiškasis gyvenimas galėjo patenkinti Dievo teisingumą – tobulas žmogiškasis gyvenimas, Jėzus, už Adomo, tobulos žmogiškosios gyvybės, nepaklusimą. (Išėjimo 21:23; Romiečiams 5:12, 19). Dievas išpirko kiekvieną žmonijos narį, atsiųsdamas į pasaulį savo viengimį Sūnų kaip tobulą žmogų, kuris tada savanoriškai atidavė savo gyvybę „kaip išpirką už visus“, taip patenkindamas Dievo teisingumą. Jono 3:16, 17; 1 Timotiejaus 2:5, 6; 1 Petro 3:18

Kaip Dievas išlaisvino Izraelio tautą iš Egipto vergovės, taip pat Jis išlaisvino Kristaus pėdomis einančius iš nuodėmės ir mirties vergovės. (Jono 8:35, 36; 1 Korintiečiams 15:22). Turėtume visada tai prisiminti; turėtume rodyti meilę ir gailėstingumą tiems, kurie dar nėra girdėję Evangelijos arba dar ja netiki.

Būna, kad susiduriame su žmonėmis, kurie, nors ir visiškai nėra religingi, patiria sunkių gyvenimo išbandymų, pavyzdžiui, ligą ar artimojo mirtį (Romiečiams 8:22). Turėtume juos laikyti kaip „svetimšalius, našlaičius ar našles“ šiame Dievo Izraeliui duotame nurodyme. Tokie žmonės galbūt neturėjo progos išgirsti ar įtikėti Dievo Žodžiu, arba jų protas gali būti užtemdytas.

Turėtume jiems rodyti meilę ir užuojautą. Jei įmanoma, taip pat turėtume pasidalinti su jais kai kuriomis Tiesos „sėklomis“. Taip galime suteikti

jiems biblinį pagrindą tikėti visų prisikėlimu ir nuostabiais karalystės palaiminimais, kurie netrukus ateis ant visos žemės. (1 Korintiečiams 15:21, 22; Apreiškimo 21:1–5). Jie gali priimti gerąją naująją dabar, arba mes galime pasėti tiesos ir vilties sėklas, kurios sudygs jų širdyse Kristaus karalystėje.

# Tinkamas sabato laikymasis

**Pagrindiniai eilutės: „Jis jiems tarė: „Sabatas buvo sukurtas žmogui, o ne žmogus sabatui. Todėl Žmogaus Sūnus yra ir sabato Viešpats.“ Morkaus 2:27,28**

**Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:  
Morkaus 2:23–28**

Ketvirtasis įsakymas, kurį Dievas davė Izraeliui, buvo: „Atmink sabato dieną, kad ją švęstum. ... Joje jokio darbo nedarysi.“ (Išėjimo 20:8–11). Dievas paaiškino šio įsakymo prasmę, sakydamas: „Tai bus ženklas tarp manęs ir jūsų per visas jūsų kartas, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats, kuris jus pašventina.“ Išėjimo 31:13, 14

Per pranašą Izaiją Dievas suteikė gilesnę šio įsakymo prasmę, paaiškindamas: „Jei vadinsite sabatą malonumu ir Viešpaties šventą dieną garbinga; ir jei gerbsite ją, nevaikščiodami savo keliais ir nesiekdami savo malonumų ar nekalbėdami tuščių žodžių, tada džiaugsitės Viešpačiu.“ Izaijas 58:13,14

Šios vienos poilsio dienos per savaitę tikslas buvo ne tik fizinis poilsis, bet, kaip paaiškino pranašas Izaijas, svarbiausia – tai buvo diena, skirta mąstyti apie Dievą ir garbinti Jį su džiaugsmu. Jėzus ar apaštalai bažnyčiai nedavė jokio įsakymo dėl sabato dienos. Kaip rašė Paulius: „Jūs nesate po įstatymu, bet po malone.“ Romiečiams 6:14, 15

Tačiau Jėzaus pirmojo atėjimo metu daugelis žydų religinių vadovų buvo tapę formalistais, daugiau

dėmesio skirdami pažodiniams įsakymams nei jų gilesnei prasmės. Šioje pamokoje fariziejai apkaltino Jėzaus mokinius sabato pažeidimu, nes, eidami per javų lauką ir būdami alkani, jie trynė grūdus rankose, kad galėtų juos suvalgyti. Luko 6:1,2

Jėzus nepažeidė sabato įsakymo ir nemokė kitų žydų to daryti. Jis buvo žydas ir privalėjo laikytis sabato. Tačiau jis prieštaravo absurdiškam Dievo įsakymų iškraipymui. Todėl Jėzus šioje pamokoje paaiškino, kad „sabatą buvo sukurtas žmogui“.

Žodis „sabatą“ reiškia poilsį. Kitur Paulius rašė: „Mes, kurie įtikėjome, įeiname į poilsį“ (Hebrajams 4:3). Tai yra tikėjimo ir pasitikėjimo Viešpačiu poilsis, o ne žydų tiesioginis fizinis poilsis. Apaštalas tęsia: „Todėl Dievo tautai lieka poilsis. Nes kas įėjo į jo poilsį, tas ir pats nustojo dirbti, kaip ir Dievas nustojo dirbti. Todėl stenkimės įeiti į tą poilsį, kad kas nors nenukristų, sekdamas tuo pačiu netikėjimo pavyzdžiu.“ Hebrajams 4:9-11

Iš pradžių atrodo nelogiška „stengtis“, kad galėtume „įeiti į poilsį“. Tačiau šiame raginime pateikiama svarbi tiesa. Į šį poilsį įžengiame kasdien stengdamiesi ugdyti visišką tikėjimą Dievu ir pasitikėjimą Juo. Tai poilsis, grindžiamas visišku pasitikėjimu Dievo pažadais, žiniomis, įsitikinimu ir paklusnumu. Dėl mūsų santykių su Dievu per Jo Sūnų, Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį ( ), šiame poilsyje rasime dvasinės stiprybės.

Toks poilsis bus proporcingas mūsų tikėjimui Dievu ir visais jo pažadais. Todėl Viešpaties pasekėjams kiekviena diena turėtų būti sabatas arba poilsio diena, papildoma prasme – mąstant apie Viešpatį ir

su džiaugsmu jį garbindami visais savo mintimis,  
žodžiais ir veiksmais.

## Skatinkime vieni kitus

**Pagrindinė eilutė: „Svarstykite vieni kitus, kad skatintume meilei ir geriems darbams.“  
Hebrajams 10:24**

**Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:  
Hebrajams 10:22-25**

Paprastai žodis „skatinti“ vartojamas apibūdinti pyktį ar piktą valią. Tačiau pagrindinėje eilutėje apaštalas šį žodį vartoja apibūdinti skatinimą daryti gera, krikščioniško augimo meilėje ir geruose darbuose skatinimą. Kitas šio posakio vertimas yra „motyvuoti vieni kitus“.

Vienas kitą skatinti mylėti ir daryti gerus darbus yra tikrasis Viešpaties pasekėjų tikslas ir prasmė, kai jie susirenka. Visiems mums reikalinga pagalba ir padrąšinimas, kuriuos gauname bendraudami su tais, kurie turi tokį pat brangų tikėjimą. Apaštalas taip pat pabrėžia, kad bendravimas su broliais tampa vis svarbesnis, nes „matome, kad artėja ta diena“. Hebrajams 10:25

Kad tinkamai padrąsintume vieni kitus meilei ir geriems darbams, apaštalas nurodo, kad pirmiausia turime „atsižvelgti vieni į kitus“. Tai reiškia, kad turime ugdyti širdies užuojautą kitiems, atsižvelgdami į jų išbandymus, sunkumus ir silpnybes. Šiame raginime „motyvuoti vieni kitus“ meilei ir geriems darbams aprašyta graži dvasinė pusiausvyra. Nei meilė, nei uolumas gerų darbų atžvilgiu nėra nepriklausomi vienas nuo kito. Tikra krikščioniška meilė negali egzistuoti, jei ji

nepasireiškia gerais darbais. Taip pat negali būti darbų, kurie Viešpaties akyse būtų laikomi gerais, jei jie nėra tikros krikščioniškos meilės išdava ar pasireiškimas.

Gerai darbai kitur apaštalo Pauliaus apibūdinami kaip „meilės darbas“ (1 Tesalonikiečiams 1:3). Tai rodo, kad tikra meilė „dirba“ arba veikia. Tokia meilė nėra vien tik geranoriškas nusiteikimas be jokių meilės darbų, manyti, kad to pakanka, kad patiktume Dievui. Meilė, kuri turėtų užpildyti ir valdyti mūsų krikščionišką gyvenimą, yra Dievo meilė, kurią turi ir kurią pavyzdžiu rodo mūsų Dangiškasis Tėvas savo požiūryje į puolusią žmoniją. Dievas taip mylėjo mūsų puolusią žmoniją, kad atidavė tai, kas jam kainavo daugiau nei bet kas kitas, ką jis galėjo duoti, – savo viengimį ir mylimą Sūnų Jėzų. (Jono 3:16). Jėzuje turime pavyzdį, kaip tobulai susilieja tikra meilė ir geri darbai. Žinoma, negalime atlikti visų darbų, kuriuos atliko mūsų Gelbėtojas, bet galime stengtis ugdyti dvasią, kuri mus skatins daryti viską, ką tik galime.

Graikų kalbos žodis „*koinonia*“, Naujajame Testamente išverstas kaip „*bendrystė*“, reiškia „*partnerystę*“ (Galatams 2:9; Filipiečiams 1:5; 1 Jono 1:6,7). Krikščioniška bendrystė yra daugiau nei tik susitikimas aptarti bendrus tikėjimus. Norą susitikti vieniems su kitais turėtų skatinti suvokimas, kad Dievas mus pašaukė būti jo bendradarbiais jo didžiajame plane, skirtame nuodėmės prakeikto žmonijos pasaulio apšvietimui ir išgelbėjimui. 2 Korintiečiams 5:17–21; 6:1

Paulius pabrėžia darbą, kuriame esame pakviesti dalyvauti, aiškindamas: „Dievas buvo Kristuje, sutaikindamas pasaulį su savimi... ir patikėjo mums

sutaikinimo žodį. Taigi, „ “ – mes esame Kristaus ambasadoriai.“ (2 Korintiečiams 5:19,20). Tai reiškia, kad, jei liksime ištikimi iki mirties, kartu su Kristumi, mūsų Galva, dalyvausime didžiajame darbe – susitaikinti pasiklydusį žmonijos pasaulį su Dievu. Tai bendras darbas, kuriame kiekvienas Mokytojo pėdomis einantis pasekėjas yra partneris. „Skatinti“ ar „motyvuoti“ vieni kitus ištikimybei šiai priežasties labui turėtų būti pagrindinis tikslas, kai susitinkame.

# Izraelio kelionė prie Raudonosios jūros

***„Tai jiems atsitiko kaip pavyzdys, ir buvo užrašyta mūsų pamokymui, kuriems atėjo amžių pabaiga.“***

***1 Korintiečiams 10:11***

Po Egipto pirmagimių mirties ir Izraelio pirmagimių išgelbėjimo faraonas nusprendė paleisti izraelitus (Išėjimo 12:29–32). Ryte po įsimintinos Paschos nakties jie susirinko Ramzese, kad pradėtų kelionę į Kanaaną, žemę, kurią Dievas buvo pažadėjęs Abraomui (Pradžios 15:18–21; Išėjimo 3:8). Pirmame Šventojo Rašto fragmente apaštalas Paulius sako, kad tai, kas nutiko izraelitams, buvo užrašyta kaip pavyzdžiai, arba „tipai“, mūsų mokymui. Kaip krikščionys, mes galime pasimokyti iš Dievo elgesio su šia senovės tauta, kas turėtų padėti mums išvengti jų padarytų klaidų ir rodyti didesnę tikėjimą Dievo rūpesčiu mumis nei jie.

Ramsesas, iš kurio izraelitai pradėjo savo kelionę, buvo vienas iš „lobio miestų“, pastatytų faraonui šių pavergtų žmonių. (Išėjimo 1:11; 12:37). Ramsesas taip pat buvo priespaudos faraono titulas, ir tai tampa labai tinkamu pavadinimu miestui, iš kurio izraelitai pradės savo kelionę į pažadėtąją Kanaano žemę. Egiptiečiai garbino saulę. Jų saulės dievas buvo „Ra“. Nenuostabu, kad šis faraonas pasivadino Ramzesu ( ), o tai reiškia „saulės vaikas“. Tačiau iš Tiesos požiūrio žinome, kad Ramzesas iš tikrųjų nebuvo šviesos davėjas nei Egiptui, nei izraelitams.

Būtent jis taip pavergė Izraelio vaikus, kad jie šaukėsi išgelbėjimo. Jų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, išgirdo juos ir išgelbėjo. Išėjimo 2:23–25; 3:7–10

Šiuo atžvilgiu yra įdomus atitikimas, susijęs su Dievo elgesiu su šiandieniniais krikščionimis, t. y. dvasiniais izraelitais (Romiečiams 8:14; Hebrajams 3:5, 6; 1 Petro 2:5, 9, 10). Mes taip pat, galima sakyti, turime faraoną, kuris mus engia. Tai yra Šėtonas, kurio pradinis vardas buvo Liuciferis, reiškiantis „šviesos nešėjas“. Kaip ir senovės faraonas, jis toli gražu nėra tikroji šviesa. Tačiau, naudodamas įvairius apgaulingus metodus, jis pasirodė kaip „šviesos angelas“ (2 Korintiečiams 11:14). Tiesa, kad Šėtono vedami Dievo išpažįstami žmonės buvo paskatinti statyti lobio miestus – didžiules bažnyčių sistemas, kurios apsimetė esą tikrosios Dievo miestai. Tačiau pastebime, kad Egiptas ne tik atstovauja didžioms bažnyčių sistemoms, kaip ir jų lobio miestai nesudarė viso Egipto. Egiptas labiau atstovauja pasauliui arba tamsos ir mirties karalystei, kurioje vienu ar kitu metu visi Dievo dvasiniai izraelitai buvo pavergti. Romiečiams 8:21-23; Galatams 4:1-7

Izraelio vergai negalėjo nieko padaryti dėl savo išlaisvinimo. Išlaisvinimas iš Egipto buvo Dievo darbas. Taip pat Dievas, per savo viską valdančią apvaizdą ir per Jėzaus, didžiojo Paschos Avinėlio, pralietą kraują ( ), atneša mums išlaisvinimą, mūsų atpirkimą (Jono 1:29; 1 Korintiečiams 5:7). Šiuo atžvilgiu verta pažymėti, kad nors Paschos avinėlio kraujo apšlakstymas lėmė Izraelio išvadavimą iš Egipto, tai nebūtinai atvedė juos į pažadėtąją žemę. Taip yra ir su šiandieniniais dvasiniais izraelitais.

Dievas mus išvadavo per Jėzaus kraują, tačiau norint galiausiai įžengti į dangiškąją Kanaaną, būtina nuolatinė ištikimybė mūsų pašaukimo sąlygoms.

Nuolatinis tikėjimas Dievu, kuris juos išgelbėjo Paschos krauju, buvo vienintelis izraelitų užstatas, kad jie galiausiai įžengs į pažadėtąją žemę. Šis tikėjimo išraiškos veiksmas – Paschos avinėlio kraujo pabarstymas ant durų staktų ir staktų – Dievo buvo laikomas jų paklusnumo išraiška. (Išėjimo 12:22, 23). Nesugebėjimas toliau rodyti tokio paties tikėjimo laipsnio Dievo buvo laikomas jų nepaklusnumo išraiška. Dievas prisiminė jų prigimtį, kad jie yra tik dulkės, ir ilgą laiką toliau juos kentė. (Psalmių 103:14; Romiečiams 11 skyrius). Tačiau jų atkaklus abejonės ir Dievo pamiršimas galiausiai privertė Jį nutraukti savo pastangas su jais. Dėl šio nesugebėjimo išlikti ištikimais ir paklusniams Jis juos sugražino ne į Egiptą, bet į dykumą mirti. (Skaičių 14:22,23). Gerai prisiminkime mūsų pradžios teksto žodžius, kuriuose Paulius mums sako, kad tai, kas atsitiko Izraeliui, atsitiko jiems kaip pavyzdys. Tegul jų netikėjimo ir nepaklusnumo pavyzdys tampa įspėjimu, padedančiu mums eiti ištikimiau ir „būti vertiems pašaukimo“, kuriuo esame pašaukti. Efeziečiams 4:1

Negalime elgtis su Dievu arogantiškai, taip pat neturime laikyti to, ką Jis už mus padarė, paprastu ir įprastu dalyku. Neturime laikyti savaime suprantamu dalyku to, kad, nors Jis kartą pasielgė su mumis, kai dar buvome nuodėmėse, ir išgelbėjo mus per Jėzaus Kristaus pralietą kraują, Jis ir toliau elgsis su mumis taip pat, jei mes neparodysime vis didėjančio dėkingumo ir tikėjimo. Būtent per tikėjimą ir paklusnumą Dievui parodome savo dėkingumą už

tai, ką Jis jau padarė už mus. Be abejo, būtent tai apaštalas turi omenyje, sakydamas: „Be tikėjimo neišmanoma Jam patikti“ (Hebrajams 11:6). Nėra protinga manyti, kad Dievas ir toliau mus apipils savo „dvasinėmis palaiminimais“, jei mes jų nenaudosime kaip priemonės stiprinti savo tikėjimą Juo ir didinti uolumą Jam bei Jo reikalui. Efeziečiams 1:3

## **„Nėra nuolatinės gyvenvietės“**

Visi izraelitai buvo pasirengę iškelti į pažadėtąją žemę, pasirengę priimti išgelbėjimą, kurį Dievas jiems siūlė. Todėl jie susirinko Ramzese ir iš ten keliavo į Sukotą (Skaičių 33:5). Pavadinimas Sukotas reiškia „palapinės“ ir yra geras priminimas apie tai, kad jų kelionė į Kanaaną, nors ir suteikė jiems laisvę bei išlaisvinimą iš vergovės Egipte, kita vertus, buvo raginimas jiems atsižadėti daugelio patogumų ir būtiniausių dalykų, kuriuos neabejotinai teikė jų namai Egipte.

Izraelitai nebegalėjo mėgautis namų ir stogų virš galvos apsauga. Nuo tada jie turėjo gyventi palapinėse, kol pasieks pažadėtąją žemę. Tai yra pamoka dvasiniams izraelitams, kurie pradėjo savo piligrimų kelionę į „“ dangiškąją Kanaaną, kur yra poilsis. Negali būti jokio „nuolatinio miesto“, kuris suteiktų jiems apsaugą nuo kelionės sunkumų, kuriuos jie šiuo metu patiria (Hebrajams 13:14). Kaip dvasiniai mūsų Dangiškojo Tėvo sūnūs, keliaujantys į dvasinę pažadėtąją žemę, mes nesiekiamo apsaugos iš materialių šaltinių. Vietoj to, kiekvienas iš mūsų gyvename laikinuose, kukliuose būstuose, kuriuos saugo Dievas, ir turime užtikrinimą, kad Jis nei snaudžia, nei miega. (Psalmių 121:3,4). Jo brangūs malonės ir apsaugos pažadai kiekvieną kartą, kai to reikia, sudaro palaimingą skėtį tarp

mūsų ir audrų bei ugninių išbandymų, kurie priešingu atveju mus užgriūtų. Hebrajams 4:16

Izraelitai keliavo po Dievo suteikto debesies skėčiu. (Išėjimo 13:21,22). Tai gali mums priminti apie Dievo malonės, kuria esame apsupti, beribumą ir tai, kad „tiems, kurie myli Dievą, tai yra, tiems, kurie yra pašaukti pagal Jo tikslą, viskas veikia į gera“. (Romiečiams 8:14–17, 28). Ši malonė neturi būti trukdoma ar varžoma. Nė vienam žemiškam debesiai neturi būti leidžiama įsiterpti tarp mūsų ir mūsų Dievo. Turėtume visada galėti žvelgti į Jo malonės ir meilės skėtį ir taip vis labiau suvokti Jo gailingumą ir rūpestį. Tačiau turėtume prisiminti, kad Dievo meilė ir malonė mums ne visada pasireiškia vien tik maloniomis gyvenimo patirtimis. Išbandymai ir kančios, kurias Viešpats leidžia mums patirti, yra lygiai tokie patys jo meilės pasireiškimai. Mums reikia ir šių patirčių, kad sustiprėtume Jame „ir jo galingoje jėgoje“. Efeziečiams 6:10

Paimkime pavyzdžiu du tos pačios rūšies augalus. Tegul vienas auga rūsyje, kur nėra šviesos ir šviežio oro, o kitas – atvirame sode. Po kelių savaičių pastebėkite skirtumą tarp šių dviejų augalų. Vienas bus sveikas ir stiprus, kitas – silpnas ir gležnas. Augalas rūsyje yra apsaugotas nuo vėjo ir lietaus, bet būtent ši apsauga neleidžia jam augti stipriu ir ištvermingu. Kita vertus, augalas, augantis atvirame ore, tampa stiprus, kovodamas su gamtos stichijomis, padedamas saulės spindulių teikiamų maistinių medžiagų ir lietaus gyvybingos drėgmės. Po šiuo didingu dangaus skėčiu augalas klesti dėl visų įvairių elementų ir veiksmų, kurie prisideda prie jo vystymosi ir stiprybės.

Tikri dvasiniai izraelitai turi patirties, apimančios visas Dievo malonės fazes, kuriomis jie auga Kristuje. Šis susidūrimas su aplinkybėmis yra tai, kas iš tiesų daro ištikimą krikščionį stiprų. Būtent nepalankus vėjas, pučiantis į medį, verčia jį tapti vis stipresniu, nes jis atitinkamai giliau įleidžia savo šaknis į žemę. Tačiau reikėtų nepamiršti, kad būtent saulės spinduliai yra gyvybiškai svarbi jo išgyvenimo ir gyvybės priemonė, suteikianti jam gebėjimą atlaikyti audras. Mes taip pat stiprėjame, atsisirdami gyvenimo audroms, tačiau būtent Dievo malonės saulės spinduliai suteikia mums drąsos ir gebėjimo išlikti ištikimiems net iki mirties.

Uolumas, su kuriuo izraelitai pradėjo savo kelionę per dykumą, neišsilaikė. Tai mums yra labai ryškus pavyzdys to, kas gali nutikti mūsų pačių gyvenime, jei mes patys atidžiai nesirūpinsime savimi ( ). Yra galimybė, netgi pavojus, prarasti savo „pirmąją meilę“. (Apreiškimo 2:4). Pagal Skaičių 33:6–8, atrodė, kad izraelitai iš pradžių judėjo į rytus, bet staiga jiems buvo nurodyta pasukti į pietus. Jiems natūraliausia būtų buvę tęsti kelionę į rytus, nes tada jie būtų pasiekę mažus upelius, esančius į šiaurę nuo Raudonosios jūros, kuriuos tikrai būtų buvę daug lengviau perbristi ir kurie būtų buvę tiesesnėje linijoje su Kanaanu, jų tikslu.

Izraelitų maršrutas atrodo nenuoseklus, nes vietoj to, kad padidintų atstumą tarp savęs ir faraono valdos, jie jį sutrumpino. Ne tik tai, bet jie padidino kliūtį tarp savęs ir pažadėtosios žemės. Tačiau paaiškinimas yra toks, kad šis žingsnis buvo Dievo nukreiptas. Pasakojime rašoma: „Ir Viešpatsėjo priešais juos... kad vestų juos keliu.“ Išėjimo 13:21

## Sekti Dievo nurodymus

Dvasiniam izraelitams dažnai pasitaiko atveju, kai Dievas nukreipia ne į pažangą pagal kūną, bet į visiškai priešingą kryptį, kad Dievo malonės ir galios parodymas būtų dar didesnis. Mes neturime rinktis savo kelio, bet visada turime leisti Dievui nukreipti mūsų kelią, net jei kartais šis kelias atrodo labai pavojingas. „Yra kelias, kuris žmogui atrodo teisingas, bet jo pabaiga“ nėra tas visiškai ir pilnas išgelbėjimas, kurio tikimės. Patarlių 14:12

Jei mums būtų leista pasirinkti savo kelią, mes būtume linkę sekti savo natūraliomis tendencijomis ir pageidavimais. Kūno kelias paprastai yra eiti mažiausios pasipriešinimo linijos k . Tačiau tokiu būdu Dievas negali būti pašlovintas, nei mūsų tikėjimas gali būti tinkamai parodytas. Taigi lengva turėti tikėjimą, kol matome tolimą krantą, bet kai užklumpa rūkas, trukdantis mūsų natūraliam regėjimui, tada mums reikia parodyti stiprų tikėjimą Dievu.

Išplėtojant šį pavyzdį, keliaujant laivu saulėtą dieną, žmogus gali mažai galvoti apie kapitono įgūdžius ir kompetenciją. Tačiau, kai užklumpa tirštas rūkas ir senieji, pažįstami orientyrai tampa nematomi, būtent tada mes įvertiname kapitoną ir jo gebėjimą saugiai nuvesti mus į trokštamą prieglobstį. Tokiomis aplinkybėmis nėra nieko, ką žmogus galėtų padaryti, išskyrus visiškai pasitikėti kapitonu. Mūsų nerimas, nervingumas, nuogaštavimai, abejonės ir susirūpinimas nėra kiek nepadės. Turime išverti tikėjimu, kol kapitonas mus perves per šią situaciją.

Kiek tai tiesa mūsų dvasinėje kelionėje! Būna momentų, kai, Dievo apvaizdos valia, mes nieko

negalime padaryti, kad išbristume iš sudėtingos situacijos. Tokiais momentais mes nieko negalime padaryti, išskyrus visiškai pasitikėti Dievu, suvokdami, kad tik Jis gali mus pervesti per tai. (Psalmių 34:19; 2 Korintiečiams 1:9,10). Būtent tada mūsų beviltiškos padėties tampa Dievo galimybėmis.

Dievas atvedė izraelitus į beviltišką padėtį, kad jie turėtų progą „stovėti ramiai“ ir pamatyti Jo išgelbėjimą (Išėjimo 14:13). Jis pakeitė jų kelią ir atvedė juos į Pihahirotą. Tai buvo tikrai vieta, kur, pagal kūną, jų širdys būtų praradusios drąsą dėl nusivylimo. Vietoj to, kad rastų visišką išvadavimą iš Egipto, jie atsidūrė „ “ – akivaizdžiai blogesnėje padėtyje nei tada, kai pirmą kartą leidosi į kelionę. Ar tada jie prisiminė Dievą, kuris jau buvo tiek daug už juos padaręs? Ne. Jie murmėjo ir verkė. Jie matė tik Raudonąją jūrą priešais save ir egiptiečius už nugaros. Jie nematė jokio išsigelbėjimo kelio, nes pamiršo pasitikėti Dievu. Išėjimo 14:10-12

Galbūt ir mes, kaip dvasiniai izraelitai, atsidūrėme beviltiškoje padėtyje ir priešais bei už nugaros matome, atrodytų, neįveikiamas kliūtis. Viešpats gali mus nuvesti, taip sakant, prie Raudonosios jūros, kur atrodo, kad visos matomos pabėgimo galimybės yra užkirstos. Ar tokiais momentais mes bijome ir drebame prieš akivaizdžią artėjančią pražūtį? Neturėtume, nes būtent čia Dievui suteikiama puiki proga mus išgelbėti. Būtent per šias patirtis mes išmokstame labai reikalingą pamoką, kad išgelbėjimas yra ne mūsų, o Dievo darbas. Būtent tokiais momentais Jis mums sako, kaip senovėje Izraeliui per savo tarną Mozę: „Nebijokite, stovėkite ramiai ir žiūrėkite Viešpaties išgelbėjimą.“ Išėjimo 14:13

Būtent tokiais momentais Dievas, jei Jam leidžiame, tampa mūsų prieglobsčio bokštu, mūsų stiprybės bokštu. Kalbant tiesiogine prasme, kaip gera, kai pasiklydę miške ir nebežinodami kelio iš jo, staiga pamatome pažįstamą bokštą, žymintį vietą, kuri, jei tik galėsime ją pasiekti, reikš mums saugumą. Dievas yra būtent toks stiprybės ir išgelbėjimo bokštas, atnešantis mums išgelbėjimą, kai mums to labiausiai reikia (Psalmių 61:1-3; Patarlių 18:10). Be Jo mes būtume beviltiškai pasiklydę nevilties dykumoje.

Pasakojimas mums sako, kad Dievas nukreipė izraelitus į Pihahirotą, „tarp Migdolo ir jūros“. (Išėjimo 14:2; Skaičių 33:7). Migdol reiškia „bokštą“ ( ). Kaip tai svarbu! Būtent čia Dievas apsireiškė izraelitams kaip prieglobsčio bokštas. Jis nurodė Mozei, ką reikia daryti esant tokioms aplinkybėms. Paklusimas šiems nurodymams atnešė išgelbėjimą per tą pačią jūrą, kuri dar visai neseniai atrodė kaip neįveikiama kliūtis jų pabėgimui. Debesis, kuris ėjo priešais juos, dabar užėmė vietą stovyklos gale, tapdamas tamsos stulpu egiptiečiams ir šviesos stulpu izraelitams, neleisdamas egiptiečiams visą naktį žygiuoti priešais juos (Išėjimo 14:19-22). Iki ryto Raudonoji jūra atsivėrė, ir jie perėjo į saugumą.

Dvasiniai izraelitai dažnai patiria Dievo leidžiamas patirtis, kuriomis išbandomas jų tikėjimas. Jos padeda mums išmokti pamoką: „Juk malone esate išgelbėti per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų pačių, bet Dievo dovana, ne dėl darbų, kad niekas negalėtų pasigirti.“ (Efeziečiams 2:8,9). Mums svarbiausia suvokti, kad išgelbėjimą mes gauname ne savo jėgomis. Labai svarbu, kad kartais „stovėtume ramiai“ ir matytume Dievo išgelbėjimą. Tai nereiškia apatiškos ar

abejingos nuostatos, bet reiškia ramią pasitikėjimą Juo. Tai pasitikėjimas, gimęs iš tikėjimo, kad tas, kuris už mus, yra galingesnis už visus, kurie prieš mus (Romiečiams 8:31; 1 Jono 4:4). Taip pasitikėdami Dievu ir bendradarbiaudami su Juo, kai Jis veda mūsų kelius, pergalė ir išgelbėjimas yra užtikrinti.

Turėti visišką tikėjimą Dievu reiškia, kad mes Juo pasitikėsime bet kokiomis aplinkybėmis. Mes Juo pasitikėsime, kai Jis lieps stovėti vietoje, ir mes pasitikėsime bei paklusime, kai Jis nurodys mums eiti į priekį. Neveikimas, kai Viešpats duod ius nurodymus eiti į priekį, parodytų tikėjimo trūkumą, lygiai taip pat, kaip ir nestovėjimas vietoje, kai Jis prašo mūsų to daryti. Tačiau, ar stovėdami vietoje, ar eidami į priekį pagal Jo įsakymą, mūsų širdys visada turėtų būti ramios, nes mes net dabar ilsimės, suvokdami Jo užbaigtą darbą. Tik taip mes galime įžengti į poilsį, kuris mums suteikiamas tikėjimu Kristumi Jėzumi (Hebrajams 4:9-11). Visas mūsų darbas Viešpačiui ir visa mūsų pažanga siauroju keliu turėtų būti grindžiama ir suderinta su šiuo ramiu, pasitikėjimu kupinu poilsiu Jame ir Jo pažaduose. Tai suteikia mums užtikrinimą, kad, kas bebūtų, viskas veikia mūsų labui (Romiečiams 8:28). Taigi, laukdami kelio pabaigos ir ten esančios poilsio Kanaano, mes jau dabar, tarp kelio kovų ir sunkumų, galime dėkoti Dievui, kuris „mums suteikia pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. 1 Korintiečiams 15:57